

Va Pensiero bekend als Het Slavenkoor

uit de opera **Nabucco** van **Giuseppe Verdi**

Libretto: **Temistocle Solera**

Va', pensiero, sull'ali dorate.
Va', ti posa sui clivi, sui colli,
ove olezzano tepide e molli
l'aure dolci del suolo natal!

Del Giordano le rive saluta,
di Sionne le torri atterrate.
O mia Patria, sì bella e perduta!
O remembranza sì cara e fatal!

Arpa d'or dei fatidici vati,
perché muta dal salice pendi?
Le memorie del petto riaccendi,
ci favella del tempo che fu!

O simile di Solima ai fati,
traggi un suono di crudo lamento;
o t'ispiri il Signore un concerto
che ne infonda al patire virtù!

Vlieg, gedachte, op gouden vleugels;
strijk neer op de kliffen en heuvels,
waar de zoete bries de warme en zachte
geuren van de geboortegrond meebrengt!

Van de heilzame rivier de Jordaan
en verlaten torens van Zion.
O mijn land, zo mooi en verloren!
O herinnering zo dierbaar en droef!

Waarom hangt de Gouden harp
van wijze profeten zo stil aan de wilgen?
De droom in ons hart wordt weer wakker,
die vertelt over vervlogen tijden!

Wij kunnen zoals Salomon over het
tragische lot een klaaglied zingen,
of laten de Heer ons inspireren tot een lied
dat ons helpt het lijden te doorstaan!

Interessante weetjes

Gedurende de tijd dat het Joodse volk in Babylonië als slaven werd gevangen gehouden, speelden ze liever niet op de harp, dan de schoonheid van de klank aan hun bewakers te laten horen. Dus hingen ze de harpen aan de wilgenbomen. Het was ook een teken van rouw. Het is geen toeval dat ze de treurwilg kozen om hun gouden harpen aan te hangen. Het is een mooie, doch treurig uitzierende boom. Het leek wel alsof hij de opeenstapeling van al de frustaties van Moeder Natuur wilde uitdrukken, en haar hoofd laten hangen was het resultaat van haar moedeloosheid. Mooi maar triest. De treurwilg is de enige boom waarvan de takken en bladeren zo dramatisch naar beneden hangen. Het is geen toeval dat een verbannen volk haar meest kostbare bezit, de prachtige muziek van de harp, aan een treurwilg hangt. Hierbij blijkt ook nog dat de tekst van 'Va Pensiero' erg lijkt op de tekst van psalm 137.

In de late jaren van de 19de eeuw werd Noord-Italië bezet door Oostenrijk, om precies te zijn, Lombardije. De bezetters waren zich van geen kwaad bewust en vonden het grappig dat de Italianen zo bezeten waren van hun muziek, vooral in het lied 'Va Pensiero' van Verdi. Ze vonden het een beetje vreemd maar schonken er toen geen aandacht aan.

Op straat, op de muren, vonden ze de gekalkte of geschilderde naam van VERDI. Ze namen aan dat iedereen zo weg was van de componist. In feite was het de naam een oproep aan het nationalisme van de Italianen, in het bijzonder de hereniging met Lombardije. Het was niet alleen het lied dat hen aansprak, maar de naam VERDI was ook een acroniem voor Vittorio Emmanuele Re d' Italia: Vittorio Emmanuele, koning van Italië.